

РЕШЕНИЕ

№ 13095

гр. София, 02.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав, в публично заседание на 19.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **9732** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 156 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на К. Д. М., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес [населено място], [улица], ап. 2, срещу Ревизионен акт № Р-22221422004329-091-001 от 22.03.2023 г., издаден от Г. Д. П., на длъжност Началник на сектор, като орган възложил ревизията, и С. Д. Д., на длъжност главен инспектор по приходите – ръководител на ревизията, в частта, в която с Решение № 829 от 19.06.2023 г. на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – С. същият е потвърден в оспорената част на установения резултат за данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за периодите 01.01.2019 г. до 31.12.2019 г. и от 01.01.2021 г. до 31.12.2021 г. в общ размер на 172,68 лв. и лихви в размер на 41,53 лв; задължения по КСО за вноски за ДОО – за самоосигуряващо се лице за периодите от 01.12.2016 г. до 31.12.2021 г. в общ размер на 3 572,35 лв. и лихви за забава в размер на 1 520,55 лв.; вноски за ДЗПО за УПФ - за самоосигуряващо се лице за периодите от 01.12.2016 г. до 31.12.2021 г. в общ размер на 1 259,58 лв. и лихви за забава в размер на 547,35 лв. и задължения за здравно-осигурителни вноски (ЗОВ) по реда на ЗЗО за периодите от 01.12.2016 г. до 31.12.2021 г. в общ размер на 2 398,88 лв. и лихви за забава в размер на 969,79 лв.

В жалбата се твърди, че ревизионният акт е незаконосъобразен, неправилен и необоснован в оспорената част. Жалбоподателят възразява срещу определянето на допълнителни данъчни задължения за данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за 2019 г. и 2021 г., както и срещу допълнително определените осигурителни вноски по КСО и ЗЗО за всички

ревизирани години, ведно със следващите лихви, и срещу потвърждаващото го Решение № 829/19.06.2023 г. на директора на дирекция ОДОП–С.. Оспорва извода за наличието на облагаеми доходи от постъпления по банковата му сметка, квалифицирани като доходи от други източници по смисъла на чл. 35, т. 6 от ЗДДФЛ, като посочва, че постъпленията са еднократни, единични и не са доказани с надлежни първични документи. Поддържа, че тежестта на доказване за реалното получаване на доходи и тяхната облагаемост изцяло лежи върху органите по приходите и че те не са представили доказателства в подкрепа на извода си, както и че липсва законова презумпция, която да оправдае подобна квалификация. Намира, че неправилно са квалифицирани и постъпленията като продажба на движимо имущество, която по смисъла на чл. 13, ал. 1, т. 2 от ЗДДФЛ не е облагаема, както и че неправилно са приети като „получени парични преводи без основание“, което също не води до облагане по ЗДДФЛ. Поддържа, че допълнително определените осигурителни вноски са неправилни, тъй като не е извършвал трудова дейност и съответно не са налице предпоставки за дължими осигуровки. Счита, че данъчната и осигурителната основа е определена въз основа на справки от трети лица („Еконт Експрес“ ООД, „Спиди“ ЕАД и „Изипей“ АД), без наличието на първични документи, удостоверяващи реално получени суми, и оспорва истинността на тези доказателства по реда на чл. 193 от ГПК. Претендира за отмяна на Ревизионен акт № Р-22221422004329-091-001/22.03.2023 г. и на Решение № 829/19.06.2023 г. на директора на дирекция ОДОП–С. в обжалваните части.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява, представлява се от адв. И., който поддържа жалбата. Моли за отмяна на оспорения акт и претендира сторените по делото съдебно-деловодни разноски по представен списък.

Ответникът – Директор на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ при ЦУ на НАП – редовно призован, представлява се от юрк. И., която оспорва жалбата като неоснователна и недоказана. Моли съда да потвърди обжалвания РА. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Софийска градска прокуратура – редовно уведомена, не изпраща представител и не взема становище.

Административен съд София-град, III отделение, 60-ти състав, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия № Р-22221422004329-020-001 от 23.08.2022 г., връчена по реда на чл. 32 от ДОПК на 29.09.2022 г., и изменена със Заповед № Р-22221422004329-020-002 от 19.12.2022 г., е възложено извършване на ревизия на К. Д. М. за определяне на задълженията за годишен и авансов данък по ЗДДФЛ на ЕТ за периодите от 01.01.2016 г. до 31.12.2021 г., за данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за периодите от 01.01.2016 г. до 31.12.2021 г. и за осигурителни вноски за самоосигуряващи се лица за ДОО, ДЗПО за УПФ и ЗОВ за периодите от 01.12.2016 г. до 31.12.2021 г.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад № Р-22221422004329-092-001 от 13.02.2023 г., връчен по електронен път на 06.03.2023 г., срещу който не е подадено писмено възражение по реда на чл. 117, ал. 5 от ДОПК.

Ревизията приключва с Ревизионен акт № Р-22221422004329-091-001 от 22.03.2023 г., издаден от Г. Д. П. и С. Д. Д., връчен по електронен път на 29.03.2023 г.

С цел изясняване на факти от значение за данъчното облагане са извършени процесуални действия, подробно описани в Ревизионния доклад, който е неразделна част от Ревизионния акт по смисъла на чл. 120, ал. 2 от ДОПК. На основание чл. 37, ал. 2 и ал. 3, чл. 53 и чл. 56, ал. 1 от ДОПК на ревизираното лице е връчено Искане за представяне на документи и писмени обяснения

от задължено лице (ИПДПОЗЛ) с изх. № Р-22221422004329-040-001/02.09.2022 г. В отговор са представени документи и писмени обяснения, описани в РД (стр. 14–15). С Протокол № Р-22221422004329-ППД-001/31.10.2022 г. са приобщени доказателства от контролно производство с УИН № П-22221421205660 на К. Д. М., описани в констативната част на РД (стр. 25), сред които уведомително писмо от „ЕКОНТ ЕКСПРЕС“ ООД, таблици и копия на платежни документи.

Установено е, че К. Д. М. е местно лице по смисъла на чл. 6 от ЗДДФЛ и в това си качество подлежи на облагане за доходите, получени както от източници в страната, така и от чужбина. Съгласно данните в информационните масиви на НАП, за периодите до 20.05.2016 г. ревизираното лице е било осигурявано по трудов договор в дружества, изброени в РД (стр. 9), а за периодите до 31.12.2019 г. — по договор за управление и контрол в „МАЛАГА БГ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК].

Няма данни за подадени декларации по чл. 50 от ЗДДФЛ за периода от 01.01.2016 г. до 31.12.2021 г., като съответно не са декларирани подлежащите на деклариране доходи за ревизираните периоди, както и дължимият данък по чл. 48, ал. 2 от ЗДДФЛ, произтичащ, според органите по приходите, от дейността на лицето в качеството му на едноличен търговец, осъществявало регулярни търговски продажби на стоки чрез куриерските и пощенските оператори „ЕКОНТ ЕКСПРЕС“ ООД и „СПИДИ“ АД.

На жалбоподателя е връчено Уведомление по чл. 124 от ДОПК с изх. № Р-22221422004329- 113-001/02.09.2022 г., с което е уведомен, че данъчната основа за облагане с годишен и авансов данък по ЗДДФЛ за ЕТ, данъка върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ, осигурителния доход за установяване на задължения от ЗОВ за УПФ - за самоосигуряващи се лица. ДОО - за самоосигуряващи се лица и Здравно осигуряване - за самоосигуряващи се лице за периодите, обхват на ревизията, ще бъде определена по реда на чл. 122 от ДОПК, заради установени обстоятелства по чл. 122, ал. 1, т. 2 - - налице са данни за укрити приходи или доходи. Предоставена му е възможност за вземане на становище, в отговор на която ревизираното лице представя доказателства и писмени обяснения.

За определяне на данъчната основа за облагане са взети предвид обстоятелствата по чл. 122, ал. 2 от ДОПК, включително вид и характер на осъществяваната дейност, платени данъци, движение и остатъци по банковите сметки, официални документи с достоверни данни, наемни цени на недвижими имоти, брутни приходи и договори, обичайни разходи за живот, обучение и лечение, извършени доставки и други доказателства. Анализът на приходите и разходите за периода от 2016 до 2020 г. показва, че за данъчните години 2016, 2017, 2018 и 2019 е налице превишение на разходите над декларираните и/или получени доходи.

По отношение на задълженията за данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ административният орган е приел, че в хода на ревизията са изследвани всички източници на доходи на лицето, източниците на финансиране, имущественото му състояние и извършените разходи. Извършена е съпоставка между притежаваното имущество и направените разходи, от една страна, и декларираните и/или установените доходи, от друга. За всяка от ревизираните години е съставена справка в табличен вид, отразяваща входящите и изходящите парични потоци.

На основание чл. 37, ал. 5 и чл. 57 от ДОПК са изискани документи и писмени обяснения от трети лица, включително от всички търговски банки в страната относно открити и закрити банкови сметки и движението по тях, от Столична дирекция на вътрешните работи, отдел „Пътна полиция“, както и от „Виваком България“ ЕАД, „А1 България“ ЕАД, „Йеттел България“ ЕАД, „Изипей“ АД и други. В ревизионния доклад са изложени данни относно банковите сметки,

притежавани от лицето, като движението по тях е взето предвид при съпоставката на доходите и разходите за съответните данъчни периоди.

Въз основа на събраните доказателства е извършен анализ на получените доходи, направените разходи, придобитото имущество и участията в търговски дружества, при които е установено, че не е налице превишение на разходите над приходите за ревизираните периоди.

При анализа на банковите извлечения и предоставените от банките данни е констатирано, че по банкова сметка на лицето в „Банка ДСК“ АД, както и чрез платежната система на „Изипей“ АД, през ревизирания период са постъпили суми от физически лица, както следва: през 2019 г. – 1 359,52 лв., внесени на каса от Г. П. Д., и през 2021 г. – 580,00 лв., преведени от П. М. С. с посочено основание „за телефон“.

Административният орган е приел, че в хода на ревизията не са представени доказателства относно основанието и вида на тези постъпления, поради което е направен извод, че същите представляват доходи от други източници по смисъла на чл. 35, т. 6 от ЗДДФЛ.

Въз основа на това е определен данък за довносяне, както следва:

- за 2019 г. – 125,08 лв.;
- за 2021 г. – 47,60 лв.;
- лихви за забава в общ размер на 41,53 лв.

По отношение на задълженията за осигурителни вноски органите по приходите са приели, че през периода от 01.01.2016 г. до 31.12.2021 г. лицето е осъществявало трудова дейност като търговец без регистрация по Търговския закон, изразяваща се в търговия със стоки, включително автомобилни стелки, авточасти, дрехи и текстил. В дадените писмени обяснения лицето е потвърдило, че е извършвало покупко-продажба на стоки чрез обяви в интернет платформи „Базар.бг“, „ОЛХ“ и „Ф.“, като доставките са осъществявани чрез „Еконт Експрес“ ООД и „Спиди“ АД. Установено е, че през ревизираните периоди чрез тези куриерски дружества са изплатени общо 38 410,57 лв. по 353 пратки.

В тази връзка е прието, че лицето е упражнявало дейност като едноличен търговец и като такова подлежи на задължително осигуряване по чл. 4, ал. 3, т. 2 от КСО, като осигурителните вноски са за негова сметка. Поради липсата на декларирани доходи от тази дейност е прието, че са налице обстоятелства по чл. 122, ал. 1, т. 2 от ДОПК за наличие на укрити доходи, поради което основата за облагане и осигуряване е определена по реда на чл. 122, чл. 124 и чл. 124а от ДОПК. Установените по този ред доходи са приети за доходи от търговска дейност чрез онлайн продажби, като тази част от ревизионния акт не е била оспорена и е влязла в сила.

Административният орган е приел също, че лицето има качеството на самоосигуряващо се лице по смисъла на КСО и дължи осигурителни вноски за държавното обществено осигуряване, допълнително задължително пенсионно осигуряване в универсален пенсионен фонд и здравно осигуряване. Констатирано е, че за ревизираните периоди лицето не е внасяло авансови осигурителни вноски, не е подавало годишни данъчни декларации и не е определяло окончателен размер на осигурителния доход.

Прието е също, че установените доходи от други източници по чл. 35, т. 6 от ЗДДФЛ не подлежат на осигуряване за фондовете на държавното обществено осигуряване и допълнителното пенсионно осигуряване, тъй като не е установена връзка с упражняване на трудова дейност, но за тях се дължат здравноосигурителни вноски за периодите, през които лицето е било задължено да се осигурява по реда на закона.

В резултат на извършените изчисления са определени следните задължения:

- за здравноосигурителни вноски – 403,20 лв. за 2016 г., 441,60 лв. за 2017 г., 299,77 лв. за 2018 г., 319,51 лв. за 2019 г., 414,80 лв. за 2020 г. и 520,00 лв. за 2021 г., с начислени лихви в

размер на 969,79 лв.;

· за държавното обществено осигуряване – 645,12 лв. за 2016 г., 761,76 лв. за 2017 г., 554,58 лв. за 2018 г., 389,89 лв. за 2019 г., 451,40 лв. за 2020 г. и 769,60 лв. за 2021 г., с начислени лихви в размер на 1 520,55 лв.;

· за универсален пенсионен фонд – 252,00 лв. за 2016 г., 276,00 лв. за 2017 г., 187,36 лв. за 2018 г., 131,72 лв. за 2019 г., 152,50 лв. за 2020 г. и 260,00 лв. за 2021 г., с начислени лихви в размер на 547,35 лв.

Срещу РА № Р-22221422004329-091-001/22.03.2023 г. от ревизираното лице е депозирана жалба вх. № 4244/12.04.2023 г. по регистъра на ТД на НАП Б.. Жалбата е изпратена по компетентност до Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ при ЦУ на НАП – [населено място].

В производството по чл. 152-155 ДОПК Директора на Дирекция „ОДОП“ С. при ЦУ на НАП се е произнесъл с Решение № 829/19.06.2023 г., с което на основание чл. 155, ал. 1, във връзка с чл. 155, ал. 2 от ДОПК потвърждава РА в оспорената част.

Решението на Директора на Дирекция „ОДОП“ е връчено на жалбоподателя по електронен път на 15.08.2023 г. Недоволен от същото К. М. депозира жалба пред АССГ на 23.08.2023 г., с която оспорва установените данъчни и осигурителни задължения.

Към доказателствения материал по делото се приобщиха като писмени доказателства: оригинали на разходни касови ордери за изплащане на суми в брой на К. Д. М. за периода 01.01.2019 г. до 31.12.2021 г.; приемо-предавателни протоколи; заверени копия на неустановени в оригинал разходни касови ордери.

При така установеното от фактическа страна, съдът въз основа на събраните по делото доказателства и въз основа на приложимия закон, прави следните правни изводи:

С жалбата се атакува акт, за който изрично е предвидено обжалване пред съд съгласно чл. 156, ал. 1 от ДОПК. Решението на Директора на Дирекция ОДОП, ЦУ при НАП е връчено по електронен път на 15.08.2023 г. (л. 17). Жалбата е подадена чрез административния орган с вх. № 53-04-628 на 23.08.2023 г., от надлежно лице и при наличието на правен интерес, поради което същата е процесуално ДОПУСТИМА.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

По силата на чл. 160, ал. 2 от ДОПК, Съдът преценява законосъобразността и обосноваността на РА, както и валидността на акта, независимо дали са изрично релевирани доводи за нищожност на РА в обжалваната му част, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му, дори и да не са наведени доводи за неговата нищожност. За валидността на акта Съдът следи служебно и в тази връзка намира следното:

РА е издаден от компетентни органи по смисъла на чл. 119, ал. 2 от ДОПК, в предвидената форма съгласно чл. 120, ал. 1 от ДОПК и съдържа реквизитите по чл. 120, ал. 1 от ДОПК, както и указанието, че се приемат констатациите от ревизионния доклад, който на практика представлява неразделна част от издадения ревизионен акт. РА съдържа разпоредителна част в табличен вид, в която е определен размерът на обжалваните задължения. Съдът не констатира допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, но дори и наличието на такива не е в състояние да доведат до отмяна на РА на това основание предвид задължението на Съда да разреши спора по същество.

Съгласно разпоредбата на чл. 112, ал. 2 от ДОПК, ревизията може да се възлага от: т. 1 органа по приходите, определен от териториалния директор на компетентната териториална дирекция; или т. 2 изпълнителния директор на Националната агенция по приходите или определен от него

заместник изпълнителен директор – за всяко лице и за всички видове задължения и отговорности за данъци и задължителни осигурителни вноски. От представената по делото Заповед № РД-01-245/05.05.2022 г. на Директор на ТД на НАП - [населено място] /л. 20/ и Заповед № З-ЦУ-753/05.05.2022 г. (л. 21), следва изводът, че ЗВР № Р-22221422004329-020-001/23.08.2022 г. /л. 27/ и последващата ЗИЗВР № Р-22221422004329-020-002/19.12.2022 г. /л. 33/ са издадени от компетентен за целта орган на приходната администрация – Г. Д. П. – началник на сектор „Ревизии“ в отдел „Ревизии“ към дирекция „Контрол“ при ТД на НАП Б..

РД № Р-22221422004329-092-001/13.02.2023 г. /л. 35/ съдържа подробни правни и фактически основания, както и опис на доказателствата към него, съответни на изискванията по чл. 117, ал. 1 и ал. 2 от ДОПК за срока на издаването и съдържанието му. РД, ведно с допълнителните документи, доказателства и приложения, е връчен на ревизираното лице на 06.03.2023 г., видно от Удостоверение за извършено връчване по електронен път в ИС „Контрол“ /л. 117/. От значение за процесния случай е, че не е възпрепятствано правото на защита на ревизираното лице и на възможността му да подаде писмено възражение срещу РД, което ревизираното лице не е сторило.

Ревизионният акт /РА/ № Р-22221422004329-091-001/22.03.2023 г. /л. 152/ отговаря на изискванията за съдържание по чл. 120, ал. 1 от ДОПК предвид препращането към мотивите на РД изцяло. РД и РА са издадени от компетентни органи, такива на които е възложено извършването на ревизията, по силата на което са компетентни по издаването на РД, както и по силата на изричното оправомощаване за издаването на РА, извършено от компетентен орган.

Съдът констатира, че РА е подписан с електронни подписи от органите по приходите – негови издатели.

Съгласно чл. 3 от ЗЕДЕУУ /ред. - ДВ, бр.85 от 2017 г., действаща към момента на издаване на РА/ електронен документ е електронен документ по смисъла на чл.3, т.35 от Регламент (ЕС) № 910/2014 на Европейския парламент и на Съвета от 23 юли 2014 г. относно електронната идентификация и удостоверителните услуги при електронни трансакции на вътрешния пазар и за отмяна на Директива 1999/93/ЕО /ОВ, L 257/73 от 28 август 2014 г./; като писмената форма се смята за спазена, ако е съставен електронен документ.

Съгласно чл. 4 от ЗЕДЕУУ, автор на електронното изявление е физическото лице, което в изявлението се сочи като негов извършител. Титуляр на електронното изявление е лицето, от името на което е извършено електронното изявление. Адресат на електронното изявление може да бъде лице, което по силата на закон е длъжно да получава електронни изявления или за което въз основа на недвусмислени обстоятелства може да се смята, че се е съгласило да получи изявлението в електронна форма. По силата на чл.13 от ЗЕДЕУУ, електронен подпис е всяка информация в електронна форма, добавена или логически свързана с електронното изявление, за установяване на неговото авторство, а квалифициран електронен подпис е усъвършенстван електронен подпис, който отговаря на изискванията на чл.16. Електронният подпис по ал. 3 има значението на саморъчен подпис. Страните могат да уговорят, че ще признават стойността на електронния подпис по ал.1 и 2 на саморъчен в отношенията помежду си.

В конкретния случай РА е създаден като електронен документ по смисъла на чл.3, ал.1 от ЗЕДЕУУ /в посочената редакция/, по отношение на които с оглед фикцията, установена в ал. 2 се приема, че е спазено изискването за писмена форма. Именно като

електронен документ, подписан от посочените в тях органи по приходите с електронен подпис, актът е изпратен като електронно съобщение и връчен на ревизираното лице по реда на чл. 30, ал. 6 от ДОПК и това обстоятелство е удостоверено по предвидения за това в цитираната норма ред с разпечатка на записа в информационната система. С оглед разпореденото от законодателя в чл. 184, ал. 1 от ГПК, приложима в съдебното производство по оспорване на РА на основание § 2 ДР на ДОПК, тези електронни документи са представени на Съда като възпроизведени на хартиен носител преписи, заверени от страната. Доказателства в тази връзка са приети в о.с.з. на 19.03.2026 г. /л. 394- CD и хартиен носител -л.489-494/.

По определението на чл. 13, ал. 1 от ЗЕДЕУУ (в посочената редакция), електронен подпис е електронен подпис по смисъла на чл.3, т.10 от Регламент /ЕС/ № 910/2014, а именно данни в електронна форма, които се добавят към други данни в електронна форма или са логически свързани с тях, и които титулярят на електронния подпис използва, за да се подписва. Дефинициите за усъвършенстван електронен подпис и квалифициран електронен подпис съгласно чл.13, ал. 3 и ал. 4 от ЗЕДЕУУ препращат към същия регламент и съгласно тях „усъвършенстван електронен подпис“ означава електронен подпис, който отговаря на изискванията, посочени в чл. 26 от регламента: да е свързан по уникален начин с титуляря на подписа, да може да идентифицира титуляря на подписа, да е създаден чрез данни за създаване на електронен подпис, които титулярят на електронния подпис може да използва с висока степен на доверие и единствено под свой контрол, и да е свързан с данните, които са подписани с него, по начин, позволяващ да бъде открита всяка последваща промяна в тях; а „квалифициран електронен подпис“ означава усъвършенстван електронен подпис, който е създаден от устройство за създаване на квалифициран електронен подпис и се основава на квалифицирано удостоверение за електронни подписи. Квалифицираният електронен подпис има значението на саморъчен подпис. За да е налице КЕП, е необходимо да е спазено изискването на чл. 26 от регламента. От изложеното следва, че доказателствената сила на подписания с КЕП електронен документ е такава, каквато законът признава на подписания писмен документ. По делото от представените доказателства приети в о.с.з. на 19.03.2026 г. на електронен носител и хартиен носител -л.489-494 от делото, се обосновава извод за това, че ЗВР, ЗИЗВР, РД и РА са издадени от посочените в тях органи по приходите и са подписани от тях с КЕП, по отношение на който в чл.13, ал. 3 от ЗЕДЕУУ е въведена фикция за саморъчен подпис.

Според чл. 28, ал. 1 от ЗЕДЕУУ /в посочената редакция/, доставчикът на удостоверителни услуги води електронен регистър /база данни/, в който публикува удостоверенията, които използва в дейността си като доставчик, издадените удостоверения и списъка на прекратените удостоверения. Последната разпоредба е доразвита в чл. 37, ал. 2 от Наредба за дейността на доставчиците на удостоверителни услуги, реда за нейното прекратяване и за изискванията при предоставяне на удостоверителни услуги, според която регистърът съдържа: 1. удостоверенията за квалифициран електронен подпис, които използва в дейността си като доставчик на удостоверителни услуги; 2. списък на издадените удостоверения за квалифициран електронен подпис; 3. списък на прекратените удостоверения; 4. удостоверения за време за представяне на електронен подпис, създаден за определен електронен документ, в случаите, когато такива се издават от доставчика на удостоверителни услуги; 5. информация по чл. 28, ал. 3 от ЗЕДЕУУ. Следователно публичният електронен регистър

на доставчика съдържа информация относно действащите и прекратените удостоверения за квалифицираните електронни подписи, издадени от същия.

Видно е от приетите доказателства, неоспорени от жалбоподателя, че лицата, подписали ЗВР, ЗИЗВР, РД и РА с електронен подпис, са притежавали сертификат, с валидност за периода на подписване на съответния документ.

Безспорно се установява, че към датата на РА подписаните го лица са притежавали издадени и валидни удостоверения за професионален електронен подпис.

Безспорно се установява, че ЗВР, ЗИЗВР, РД и РА, издадени като електронни документи, са подписани с квалифициран електронен подпис на органа, възложил ревизията, както и че органите по приходите, извършили ревизията, са притежавали валиден квалифициран електронен подпис към датите на издаване на РД и РА. От това се установява, че към датите на издаване на оспорения РА, заедно с приложените към него РД, ЗВР, ЗИЗВР квалифицираните подписи са валидни и са издадени на органите по приходи, подписали електронните документи. Ето защо Съдът намира, че ревизионните документи са надлежно подписани.

Предвид гореизложеното Съдът намира, че оспореният административен акт е постановен от материално компетентни органи с надлежно делегирани правомощия, властническото волеизявление е облечено в изискваната от закона форма и не е нищожен.

Спазен е срокът по чл. 109 от ДОПК, с оглед надлежното упражняване на правомощието за образуване на процесното ревизионно производство, с посочената по-горе ЗВР, в рамките на 5-годишния срок.

По приложението на материалния закон, Съдът намира следното:

Не е спорно по делото, че жалбоподателят е местно физическо лице по смисъла на ЗДДФЛ с постоянен адрес и център на жизнени интереси в Република България по смисъла на чл. 4, ал. 1, т. 1 от ЗДДФЛ и на основание чл. 6 и чл. 12 от закона е данъчнозадължено лице за облагаемия си доход през данъчната година от източници в РБ и от чужбина. Съгласно чл. 6 ЗДДФЛ местните физически лица са данъчно задължени за облагаемия си доход, получен през определената данъчна година от източници в страната и от чужбина.

Придобитите от физическото лице доходи могат да бъдат определени като облагаеми и необлагаеми. Облагаемите са доходите от всички източници, придобити от данъчно задълженото лице през данъчната година, с изключение на доходите, които са необлагаеми по силата на закон, доходите, подлежащи на облагане с окончателен данък по реда на глава шеста от ЗДДФЛ или с окончателен данък по реда на ЗКПО, както и доходите, подлежащи на облагане с патентен данък по реда на ЗМДТ. В ЗДДФЛ са посочени следните източници на доходи – доходи от трудови правоотношения, доходи от стопанска дейност като едноличен търговец, доходи от друга стопанска дейност /вкл. и дохода на лица, регистрирани като земеделски производители/, доходи от наем или от друго възмездно предоставяне на ползване на права или имущество, доходи от прехвърляне на права или имущество, доходи от източниците, посочени в чл. 35, т. 1-5 ЗДДФЛ, както и доходи по чл. 37-38 от закона.

Анализът на разпоредбите, уреждащи тези видове доходи води до обосновавания извод, че те се получават въз основа на съществуващи, съществуващи и/или развиващи се правоотношения, по повод на които за съответното лице се поражда притежание за

оценимо в пари право, като от друга страна по силата на тези правоотношения е породена корелативна връзка платец на доход – получател на доход. Т.е. понятието „източник на доход“ предполага наличието на правоотношение, по силата на което за съответното лице е породено вземане за оценимо имуществено право, и/или прехвърлящо такова имуществено право на лице или лица, които от гледна точка на данъчния закон, се квалифицират като платец на дохода. В чл. 12, ал. 1 от ЗДДФЛ е предвидено, че облагаеми доходи по този закон са доходите от всички източници, придобити от данъчно задълженото лице през данъчната година, с изключение на доходите, които са необлагаеми по силата на закон. Според чл. 15 данъчната година е календарната година, а в чл. 17 ЗДДФЛ е предвидено, че общата годишна данъчна основа е сумата на годишните данъчни основи по чл. 25, чл. 30, чл. 32, чл. 34 и чл. 36 от ЗДДФЛ, намалена с предвидените в този закон данъчни облекчения.

Съгласно чл. 14, ал. 2 от ЗДДФЛ с данък върху годишната данъчна основа по чл. 28 се облагат доходите от стопанска дейност като едноличен търговец.

Съгласно разпоредбите на чл. 50, ал. 7 от ЗДДФЛ, лицата, извършващи стопанска дейност като търговци по смисъла на Търговския закон, включително едноличните търговци, декларират с годишната данъчна декларация по ал. 1 дължимите и внесени данъци върху разходите по реда на Закона за корпоративното подоходно облагане.

По делото няма спор, че жалбоподателят е местно лице за Република България през ревизираните периоди през 2016 - 2021 г. Не се спори също така, че М. е извършвал дейност по покупка на движими вещи с цел препродажбата им и реализиране на печалба.

Между страните не се спори, че задълженията за данък върху доходите на ревизираното лице са определени по реда на чл. 122 от ДОПК. Определянето на данъчната основа за облагане с данъци, както и размера на последните, а също и на осигурителния доход, са нормативно установени и следва да се прилагат точно. Единствено при наличие на обстоятелства по чл. 122, ал. 1 от ДОПК и при спазване на правилата на чл. 122, ал. 2 и ал. 4, ДОПК, законът дава възможност на органите по приходите да приложат установения от съответния закон размер на данъка към определена от тях основа. Между страните не се спори, че процесното ревизионно производство се е развило именно по реда на чл. 122 ДОПК, като основата за облагане с данък върху доходите за периода 2016 г. – 2021 г. е определена при извършен анализ на обстоятелствата по чл. 122, ал. 2 ДОПК. Съгласно разпоредбата на чл. 124, ал. 2 ДОПК в производството по обжалване на ревизионен акт при извършена ревизия по чл. 122 ДОПК фактическите констатации в него се смятат за верни до доказване на противното, когато наличието на основанията по чл. 122, ал. 1 ДОПК е подкрепено от събраните доказателства. Основанията по цитираната разпоредба следва да са безспорно установени и тежестта за това е на органите по приходите, тъй като извършването на облагане по особения ред не може да почива на предположения, а на конкретни факти обосноваващи някоя от хипотезите на чл. 122, ал. 1 ДОПК.

В конкретния случай, за да преминат към извършване на ревизия по особения ред, органите по приходите са приели, че са налице обстоятелствата по чл. 122, ал. 1, т. 2 – налице са данни за укрити приходи. Основанието за извършване на ревизия по особения ред е наличието на данни за укрити приходи или доходи по чл. 122, ал. 1, т. 2 ДОПК, с които е финансиран недостига на парични средства, като в резултат на съпоставката на извършените разходи с получените доходи е установен недостиг на парични средства за

покриване на извършените от жалбоподателя разходи спрямо получените приходи за ревизирания период. Констатираното несъответствие в имущественото състояние на лицето категорично се установява от събраните доказателства, поради което основанието за облагане по аналог се преценява от съда като доказано. Този извод е обоснован с установените в хода на ревизията факти, че лицето е извършвало системно продажби на стоки чрез наложен платеж/пощенски превод, чрез куриерски фирми „Еконт Експрес“ ООД и „Спиди“ АД, от които е реализирало облагаеми приходи, за които не е подавало ГДД, респективно - не е водило счетоводна отчетност. Органите по приходите са извършили процесуални действия за събиране на писмени доказателства от трети лица и служебно са установили получените от лицето, приходи, доходи, като при съблюдаване на принципа за обективност са включили в баланса и определените доходи от търговска дейност, респективно- извършените от него разходи.

При това положение и на основание чл. 124, ал. 2 от ДОПК в тежест на жалбоподателят е да опровергае при условията на пълно доказване констатациите в РА. В тази връзка и на основание чл. 124. ал. 1 от ДОПК на лицето е връчено уведомление, с което е информирано, че основата за облагане данък по чл. 48, ал. 2 по ЗДДФЛ, основата по чл. 17 ЗДДФЛ, респективно осигурителният доход за установяване на задължения за ДОО, УПФ и ЗОВ за периода от 01.01.2016 г. до 31.12.2021 г. ще бъдат определени по реда на чл. 122 и следващите от ДОПК. Едновременно с това е връчено ИПДПОЗЛ, с което му е предоставена възможност да представи нови доказателства за финансовото и имущественото си състояние, както и да попълни декларация по чл. 124. ал. 3 от ДОПК с информация за притежаваното имущество, вида и размера на направените разходи, източниците на доходи и участия в управителни и надзорни органи на юридически лица за всеки от ревизираните периоди.

Съгласно разпоредбата на чл. 122, ал. 2 от ДОПК, при определяне на данъчната основа за облагане с преки или косвени данъци органът по приходите следва да съобрази относимите към конкретния данъчен субект фактически обстоятелства, посочени в т. 1–16 на същата алинея. Не е необходимо да бъдат налице или приложени всички изрично изброени хипотези, а е достатъчно използването на онези от тях, които позволяват формиране на облагаемата основа по най-точен и обективен начин. Така определената данъчна основа служи като база за прилагане на съответната данъчна ставка по приложимия материален закон и за установяване на конкретния размер на дължимото данъчно задължение.

В хода на ревизионното производство органите по приходите са извършили необходимите процесуални действия с цел изясняване на релевантните факти и обстоятелства, от значение за правилното определяне на данъчната основа и размера на дължимия данък. В отговор на връчените на ревизираното лице и на трети лица искания за представяне на документи и писмени обяснения в рамките на ревизията и проведената проверка за установяване на факти и обстоятелства, са представени част от изисканите доказателства. Същите включват писмени обяснения, представените от ревизирания субект документи, официални документи, предоставени от държавни и общински служби, документи от доставчици на телекомуникационни услуги, справки от търговски банки относно наличие на открити и закрити банкови сметки и движение по тях, справки от СДВР, отдел „Пътна полиция“, справки и документи за получени парични преводи, предоставени от „Спиди“ АД, „Еконт Експрес“ ООД, „Изипей“ АД и др.

Съгласно чл. 12, ал. 1 от ЗДДФЛ, на облагане подлежат всички доходи, придобити от

данъчно задълженото лице през съответната данъчна година, независимо от техния източник, с изключение на доходите, които изрично са обявени от закона за необлагаеми. Категориите необлагаеми доходи са изчерпателно регламентирани в чл. 13 от ЗДДФЛ. В тази връзка, при прилагане на чл. 170, ал. 1 от АПК във връзка с § 2 от Допълнителните разпоредби на ДОПК, доказателствената тежест за установяване на характера на получените доходи и за попадането им в обхвата на необлагаемите по чл. 13 от ЗДДФЛ се носи от ревизираното лице. Само при надлежното доказване на тези обстоятелства възникват благоприятните за него правни последици, изразяващи се в изключване на съответните доходи от данъчно облагане. В случая такива доказателства не са ангажирани нито в хода на ревизионното производство, нито пред съда.

Съгласно чл. 123, ал. 1, т. 2 от ДОПК в случаите по чл. 122, ал. 1 при определяне на основата по реда на чл. 122, ал. 2 се смята до доказване на противното, че е налице подлежаща на облагане с данъци печалба или доход, когато направените разходи от лицето или от свързаните с него лица по §. 1, т. 3, буква "а" от допълните разпоредби явно и съществено превишават размера на декларираните получени средства. Тази разпоредба е приложима за процесната ревизия предвид установените разходи на ревизираното лице, които не съответстват на неговите доходи.

Предвид изложеното данъчната основа за облагане с данък по чл. 48, ал. 2 от ЗДДФЛ за периодите от 2016 г. до 2021 г. е определена по реда на чл. 122 от ДОПК. Взети са предвид относимите към ревизираното лице обстоятелства както следва: видът и характерът на фактически осъществяваната дейност; платените данъци, мита, такси, вноски и други публични вземания; движението и остатъците по банкови сметки; официалните документи и документите с достоверни данни; брутните доходи, други доказателства, които могат да послужат за определяне на основата /чл. 122, ал. 2, т. 1, т. 2, т. 3, т. 4, т. 7, т. 8, т. 10, т. 14 и т. 16 от ДОПК/. Годишното превишение на направените разходи над получените доходи, е прието за укрити приходи.

От събраните в ревизионното производство доказателства, безспорно се установява че в ревизирания период жалбоподателят многократно е изпращал за продажба чрез пощенските оператори „Еконт Експрес“ ООД и „Спиди“ АД, от свое име и за своя сметка стоки, чиито получатели са различни лица, заплащали цената чрез наложени платежи и пощенски парични преводи.

Количеството и вида на продаваните стоки и системността, с която са извършвани продажбите, обосновават извод, че тази дейност се извършва по занятие, с цел получаване на редовни приходи. Посочените факти покриват критериите, възприети в Решението от 15 септември 2011г. по съединени дела С-180/10 и С-181/10 на СЕС, за квалифициране на дейността като "икономическа", в частност като "търговска" по смисъла на чл. 1 от ТЗ. По разяснението, дадено от Съда в т. 37 от решението по дело С-246/08, дадена дейност се квалифицира по принцип като икономическа, когато се осъществява редовно и срещу получаване от доставчика възнаграждение. Макар и действително броят и мащабите на продажбите да не са определящи, същественото е, че при описаните по-горе установявания, безспорно жалбоподателят е действал като участник в оборота, който е предприемал активни действия и в този смисъл следва да се приеме, че е осъществявал дейността си по търговски начин /в този смисъл вж. т. т. 37 - 40 от решението на Съда по съединени дела С-180/10 и С-181/10, което макар и да касае приложното поле на системата на ДДС, извежда основаните критерии за квалифициране на дейността като "независима икономическа", а те очевидно са на

лице/. Ето защо, жалбоподателят правилно е третиран, на основание чл. 26, ал. 7 от ЗДДФЛ, като данъчно задължено лице, а данъчната основа за облагане е формирана по реда, предвиден за регистрираните търговци.

По изложените съображения съдът намира, че реализираните от жалбоподателя доходи за ревизирания период по получените суми по РКО за наложени платежи и разписки за изплатени ППП са правилно определени от органите по приходите на база на представените и анализирани данни от куриерските дружества.

Съгласно чл. 26, ал. 1 от ЗДДФЛ, облагаемият доход от стопанска дейност като едноличен търговец е формираната по реда на Закона за корпоративното подоходно облагане данъчна печалба, включваща и финансовия резултат от прехвърляне на предприятието на едноличния търговец без заличаване на едноличния търговец от търговския регистър. Следователно за определяне на облагаемия доход ЗДДФЛ препраща към ЗКПО. Съгласно чл. 10, ал. 1 от ЗКПО, счетоводен разход се признава за данъчни цели, когато е документално обоснован чрез първичен счетоводен документ по смисъла на Закона за счетоводството, отразяващ вярно стопанската операция. Разпоредбата на ал. 2 от с.з. предвижда, че счетоводен разход се признава за данъчни цели и когато в първичния счетоводен документ липсва част от изискуемата информация по Закона за счетоводството, при условие че за липсващата информация са налице документи, които я удостоверяват. В настоящия случай липсват каквито и да са документи, свидетелстващи за осъществената покупка на процесните стоки, които жалбоподателят е продал, както първични, така и вторични. Липсва и счетоводна отчетност, водена от жалбоподателя.

Предвид изложеното се налага извод, че К. М. не е оборил законовата презумпция на чл. 124, ал. 2 от ДОПК и не е доказал, че данъчната основа за облагане не е определена коректно от органите по приходите. Следва да се посочи, че органите по приходите, съгласно изложеното в ревизионния доклад, са приспаднали доказаните от ревизираното лице разходи.

На основание чл. 43, ал. 8 от ЗДДФЛ /ред. ДВ, бр. 97 от 2016 г., в сила от 01.01.2017 г./, лицата, извършващи стопанска дейност като търговци по смисъла на Търговския закон, включително едноличните търговци, както и физическите лица в случаите по чл. 29а правят авансови вноски при данъчна ставка 15 на сто при условията и по реда на Закона за корпоративното подоходно облагане. Тези лица внасят дължимите месечни авансови вноски за месеците януари, февруари, март и април или дължимата тримесечна авансова вноска за първото тримесечие в срока по чл. 67, ал. 5. Съгласно редакцията на чл. 43, ал. 8 с ДВ, бр. 104 от 2020 г., в сила от 01.01.2021 г., лицата, извършващи стопанска дейност като търговци по смисъла на Търговския закон, включително едноличните търговци, както и физическите лица в случаите по чл. 29а правят авансови вноски при данъчна ставка 15 на сто при условията и по реда на Закона за корпоративното подоходно облагане. Размерът на данъка върху годишната данъчна основа за доходите от стопанска дейност като едноличен търговец се определя, като годишната данъчна основа по чл. 28, ал. 2 се умножи по данъчна ставка 15 на сто /чл. 48, ал. 2 от ЗДДФЛ/.

По силата на чл. 28 от ЗДДФЛ, годишната данъчна основа за доходите от стопанска дейност като едноличен търговец се определя, като облагаемият доход по чл. 26 за данъчната година се намалява с вноските, които самоосигуряващото се лице е задължено да прави за данъчната година за своя сметка по реда на Кодекса за социално

осигуряване и на Закона за здравното осигуряване, както и с внесените в чужбина задължителни осигурителни вноски, които са за сметка на физическото лице.

По отношение на установените задължения за осигурителни вноски за ДОО, ЗО и УПФ за самоосигуряващи се лица, ревизиращият екип приел, че с оглед изпращаните пратки и получавани плащания чрез куриерските дружества, жалбоподателят е извършвал търговска дейност по ТЗ и осигурителният и доход следва да се определи като разлика между установените при ревизията приходи и разходи от продажбата на стоки през съответните периоди, което е и сторено. За дохода от търговската дейност в рамките на ревизирания период, жалбоподателят подлежи на задължително осигуряване по реда на чл. 4, ал. 3, т. 2 КСО, като осигурителните вноски следва да бъдат определени по реда на чл. 122 във връзка с чл. 124а от ДОПК.

Ревизираното лице е извършвало трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване като самоосигуряващо се лице, по реда на чл. 4, ал. 3, т. 1, 2 и 4 от КСО. Като лице, родено след 31.12.1959 г., във връзка с чл. 127, ал. 1 от КСО, същото е задължително осигурено за допълнителна пенсия в универсален пенсионен фонд /УПФ/. Посочено е, че на основание чл. 157, ал. 1, т. 1, ал. 5 и ал. 6 от КСО, самоосигуряващото се лице следва да определя авансови осигурителни вноски в приход на ДЗПО/УПФ върху същия осигурителен доход, избран за фонд ДОО и да ги внася в определения с чл. 158, във връзка с чл. 7 ал. 4 от КСО срок. Констатирано е, че на основание чл. 6 ал. 9 от КСО лицето е задължено да определя окончателен размер на осигурителния си доход, въз основа на данните от ГДД по ЗДДФЛ, изчислен по реда на чл. 2, ал. 4 от Наредбата за обществено осигуряване на самоосигуряващите се лица и българските граждани на работа в чужбина (НООСЛБГРЧ). Въз основа на горното е формирано заключение, че ревизираното лице дължи осигурителните вноски за донасяне за фонд ДОО, УПФ и за здравни вноски.

Съдът споделя тези изводи на ревизиращите, респективно – допълнителните осигурителни задължения на лицето за ДОО, УПФ и ЗО са правилно установени. Това следва от мотивите на Тълкувателно решение № 2/2022г. по тълкувателно дело № 8/2020г. на ОСС на първа и втора колегии на ВАС, в което е посочено, че не съществува противоречива съдебна практика относно облагането по чл. 122, ал. 1, т. 2 ДОПК, вкл. и в частта за задължителни осигурителни вноски по чл. 124а ДОПК за еднолични търговци, регистрирани по чл. 5б и следващите от ТЗ, както и за физически лица, осъществяващи търговска дейност без да са регистрирани. За тях при провеждане на ревизия при наличие на обстоятелства по чл. 122, ал. 1, т. 2 и 7 ДОПК съдебната практика приема, че установената в хода на ревизията данъчна основа вследствие на укрит доход или превишение на разходите над доходите като недостиг на парични средства, е свързана с търговска дейност, която е и трудова и за която се дължи не само данък, но и задължителни осигурителни вноски съгласно чл. 124а ДОПК.

Посочено е също така, че съгласно разпоредбата на чл. 10, ал. 1 КСО, правопораждащият юридически факт за задължително обществено и здравно осигуряване е започването на трудова дейност по чл. 4, ал. 3, т. 1, 2 и 4 и чл. 4а, ал. 1 от същия кодекс. Според чл. 4, ал. 3, т. 2 КСО (ред. ДВ, бр. 105/2006 г.), приложим за ревизирания период, задължително осигурени за инвалидност поради общо заболяване за старост и за смърт са лицата, упражняващи трудова дейност като еднолични търговци, собственици или съдружници в търговски дружества, физическите лица - членове на неперсонифицирани дружества. С допълнението на този текст, обн. ДВ, бр.

102/2018г., в сила от 1.01.2019г., са включени и лицата, които се облагат по реда на чл. 26, ал. 7 от Закона за данъците върху доходите на физическите лица, каквато е настоящата жалбоподателка. Макар основата за облагане да се определя по реда на чл. 122, ал. 2 ДОПК при наличието на обстоятелства по чл. 122, ал. 1 от същия кодекс, то съгласно чл.122, ал.1 дължимостта на данъка и неговият размер се определят в материалните закони, а според чл. 124а ДОПК, това се отнася и за задължителните осигурителни вноски. Посоченото е аргумент за дължимост на установените с РА задължителни осигурителни вноски за ДОО, ЗО и ДЗПО-УПФ.

В хода на ревизията органите по приходите правилно са установили, че дължимите от жалбоподателя авансови вноски за фонд ДОО, фонд ДЗПО и здравноосигурителни вноски, не са внесени в законоустановения срок по чл.7, ал.4 КСО и чл.3, ал.1 от НООСЛБГРЧ – до 25-то число на месеца, следващ месеца, за който се дължат. В тази връзка законосъобразно на основание чл.175 ДОПК вр. чл.1 от ЗЛДТДПДВ, органите на фиска са начислили съответните лихви за просрочие на жалбоподателя, подробно описани в РД.

От гореизложеното следва, че РА в оспорената част е законосъобразен и жалбата срещу него следва да се отхвърли.

С оглед изхода на делото разноски се дължат на ответника, които своевременно са претендирани за юрисконсултско възнаграждение. Съгласно чл.161 ал.1 от ДОПК (ред. ДВ бр.17/2026 г.), на ответника се присъждат разноски съобразно отхвърлената част от жалбата, като на администрацията вместо възнаграждение за адвокат се присъжда за всяка инстанция юрисконсултско възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл.37 от Закона за правната помощ /ЗПП/. Чл.37 от ЗПП сочи, че заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП. Според чл.24 изр.второ от Наредбата за заплащане на правната помощ по административни дела възнаграждението за една инстанция е от 130 до 450 лв. С оглед материалния интерес на спора, както и значителната фактическа и правна сложност на същия, съдът намира, че на ответната страна се дължи юрисконсултско възнаграждение в максималния предвиден размер от 450 лева, които, превалутирани съгласно чл. 11 от ЗВЕРБ, се равняват на 230, 08 евро.

Мотивиран от гореизложеното, Административен съд София - град, 60-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. Д. М., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес [населено място], [улица], ап. 2, срещу Ревизионен акт № Р-22221422004329-091-001 от 22.03.2023 г., издаден от Г. Д. П., на длъжност Началник на сектор, като орган възложил ревизията, и С. Д. Д., на длъжност главен инспектор по приходите – ръководител на ревизията, в

частта, в която с Решение № 829 от 19.06.2023 г. на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – С. същият е потвърден.

ОСЪЖДА К. Д. М., ЕГН [ЕГН], да заплати на Национална агенция за приходите, юрисконсултско възнаграждение в размер на 230, 08 евро /двеста и тридесет евро и осем цента/

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в четиринадесет дневен срок от съобщаването на страните за постановяването му.

СЪДИЯ: